

РЕШЕНИЕ

№ 4459

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 03.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4906** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда чл. 203 и следващите от АПК

Делото е образувано по предявени от В. Х. П. искове да му бъде заплатено обезщетение за вреди на правно основание чл.104,ал.1 от ЗДСл, в размер на 9 300 лв., за периода от 07. 01.2010г. - 07.11.2010г., през който период е останал без работа поради незаконосъобразното му уволнение със Заповед № 9800/16.12.2009г. на директора на Агенция Митници, ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 31.05.2012г. - датата на влизане в сила на съдебния акт за отмяната на заповедта, уточнена с молба от 07.06.2012г.

Исковата претенция се основава на постановеното с Решение № 7729 от 31.05.2012г. по адм.дело № 9009/2011г. на ВАС, П. отделение, с което е оставено в сила Решение № 2330 от 16.05.2011г. по адм.дело № 1189/2010г. на АССГ- I, 12 състав. С последното решение на съда, в сила от 31.05.2012г., е отменена Заповед № 9800/ 6.12.2009г. на директора на Агенция Митници, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца, по силата на което е замал длъжността държавен инспектор в Митница В., Митнически пункт Ш..

ИЩЕЦЪТ твърди, че от момента на прекратяване на правоотношението му с отменената заповед № 9800/16.12.2010г. през исковия период – от 07.01.2010г. до 07.11.2010г. не е заемал длъжност по трудово или служебно правоотношение и не е получавал възнаграждение. За доказване на твърдението си за оставане без работа, ищецът е представил и са приети по делото, неоспорени от другата страна писмени доказателства : служебна и трудова книжки; служебна бележка с дата

05.06.2012г. от Агенция по заетостта - Дирекция „Бюро по труда“ - Ш. ; Разпореждане № 271 -00-969-1 /01.04.2010г. и Разпореждане № 271-00-969-7/11.11.2010г. на Р.-Ш..

Относно размера на брутното трудово възнаграждение е представен фиш за заплата за месец юли 2012г. - л. 53 от делото, съгласно който брутното трудово възнаграждение на ищеца е в размер на 930 лв., представена е и заповед за възстановяването му на длъжността, в която е определен размер на основната месечна заплата от 750 лв. и допълнителни месечни възнаграждения за прослужено време..

Във връзка с възражението на ответника за прихващане на изплатени обезщетения – за неспазено предизвестие и оставането му без работа, в размер общо на брутното му възнаграждение за два месеца, или 1815 лв., с изрична молба на л. 52 от делото.

В съдебно заседание и в подробна писмена защита ищецът чрез процесуален представител - адвокат Б., поддържа доказаност на исковата претенция по основание и размер.

По тези съображения счита основателност на исковата му претенция зоя сумата от 7 485 лв., представляваща обезщетение по чл.104,ал.1 ЗДСл, намалено след направено прихващане със сумата от 1815 лв. – за получени обезщетения по чл. 106,ал.2 и ал. 4 от ЗДСл.

Направено е и искане за присъждане на разноски за възнаграждение на адвоката – в размер на 500 лв., по договор за правна помощ по представения договор на л. 51 от делото. Настоящото дело е образувано след разделянето на съдебното производство по посоченото адм. д. 1189 / 2010г., по което е предявено оспорването на заповедта и искът за вреди, договорът за правна помощ и пълномощното са общи за двете дела, представени и по разглежданото дело. Договорът е допълнен със заплатени на 30.08.2012г. 500 лв., общо е уговорено 900 лв. възнаграждение, от които 400 лв. посочени като платени при подписване на договора.

ОТВЕТНИКЪТ – Агенция Митници, представлявана от директора си, чрез процесуален представител юрисконсулт Й., в подробен писмен отговор оспорва принципно исковата претенция и иска от съда да постанови отхвърлянето ѝ, въпреки това не оспорва представените писмени доказателства за оставането на ищеца без работа. Направено е искане за прихващане на изплатените обезщетения по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 ЗДСл за изплатени обезщетения за неспазено едномесечно предизвестие и за оставането му без работа и двете в размер по 907,50 лв., общо 1815 лв. Не оспорва по приемането като доказателство по делото на фиша за заплата за месец юли 2012г. на ищеца - л. 53 от делото, в който е посочена основна заплата 930,00лв., трудов стаж 23 години, 1 месец и 24 дни, който включвал и допълнителни възнаграждения за "клас", представлявал размера на обезщетението по чл. 104,ал.1 ЗДСл . Същевременно от ответника са представени доказателства - Заповед № 4169/ 27.06.2012г. за възстановяване на ищеца, в която е определена основна месечна заплата 750,00 лв. и допълнително месечно възнаграждение за прослужено време от 23 години в размер на 23 на сто, съответно на брутно трудово възнаграждение от 922,50 лв. Иска се от съда да отхвърли исковата претенция и присъди юрисконсултско възнаграждение, а в случай, че намери претенцията за основателна, да уважи направеното възражение за прихващане, претендира прекомерност на възнаграждението на адвоката.

По делото са приети доказателствата представени от ищеца с уточнението на исковата му претенция, както и представените с отговора на исковата молба, неоспорени от страните, съдът служебно е присъединил цитираните решения на съда, приложени по дело 1189/2010г. на настоящия съд и дело 9009 / 2011г. на ВАС.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на исковата претенция за обезщетението за вреди:

Въпреки признанието за доказано основанието на исковата претенция по чл. 104, ал.1 ЗДСл, и неоспорването на доказателствата за оставането на ищеца без работа, тъй като ответникът не е издал административен акт за признаването на претенцията, който да послужи като основание за плащането и евентуално изпълнително основание при липса на доброволно изпълнение, и не е заплатил претендираното обезщетение и лихви, за ищеца е налице правен интерес от воденото на осъдителен съдебен иск от по арт. 124, ал.1 ГПК.

В исковата претенция за отговорността за вреди поради незаконното уволнение на ищеца е изрично ограничена до размерите на отговорността по чл.104, ал.1 ЗДСл, за разглеждане на която поради липса на уредба в специалния закон, съдът следва да приложи процесуалният ред по чл.203 и следващите от АПК, предвид чл.128, т.5 АПК за подведомственост на административните съдилища по искове за вреди от незаконосъобразни административни актове. На основание чл. 133, ал. 2 от АПК предявеният по делото иск за вреди е подсъден на настоящия съд, същият е предявен и срещу надлежен ответник по чл. 205 от същия кодекс- като предявен пред съда по седалището на юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни актове се претендират вредите и срещу това юридическо лице – Агенция Митници.

На основание чл. 204, ал. 1 от АПК, искът по чл.104, ал.1 ЗДСл е допустим, тъй като административният акт, от който се претендират вреди - заповед № 9800/16.12.2009г. на директора на Агенция Митници, е отменен с решение на съда – Решение № 2330/16.05.2011г. по адм.д. 1189/2010г., влязло в сила на 31.05.2012г., тъй като след касационно обжалване е оставено в сила с Решение № 7729 / 31.05.2012г. на Върховен административен съд по адм.д. 9009/2011г.

При така изложеното, съдът намира за доказано основанието на иска – наличие на незаконосъобразен административен акт - заповед № 9800/16.12.2009г. на директора на Агенция Митници, установено по надлежния ред – с влязъл в сила съдебен акт, с оглед на което предявеният иск с правно основание чл. 104, ал.1 ЗДСл и с петитум да се присъди на ищеца обезщетение за вреди от незаконосъобразен акт на административен орган е допустим и доказан по основание.

По основателността на исковата претенция за присъждане на обезщетение за вреди:

Исковият период – 07.01.2010г. до 07.11. 2010г., е ограничен на 10 месеца, считано от датата на връчването на заповед № 9800/16.12.2009г. на директора на Агенция Митници, изрично прието в мотивите на влязлото в сила съдебно решение, както и

че в същата не се съдържа волеизявление за датата на прекратяване на служебното правоотношение. При тези обстоятелства, съдът приема за доказано, че прекратяването на правоотношението е настъпило на посочената дата на връчване на незаконосъобразната заповед.

Тази дата на прекратяване на правоотношението е възприета и от органите на Районно управление „Социално осигуряване” Ш., тъй като от същата дата - 07.01.2010г. е отпуснато парично обезщетение за безработица, видно от Разпореждане от 01.04.2010г. на л. 20 от делото. Това обезщетение е отпуснато считано от 07.01.2010г., видно от същото разпореждане, и е прекратено считано от 08.11.2010г. на основание „започване на трудова дейност”, видно от разпореждане от 11.11.2010г. (л. 21). От съдържанието на тези разпореждания следва извод, че през целия исков период ищецът е получавал парично обезщетение за безработица.

Също видно от служебна бележка от Бюро по труда Ш., с кратки прекъсвания по-малки от 10 дни, ищецът е регистриран като безработен за периода от 25.03.2010г. до 07.11.2010г. Не се установява от доказателствата по делото същият през исковия период да е заемал длъжност по трудово или служебно правоотношение, видно от представените копия на трудова и служебни книжки.

Никое от обсъдените доказателства не е оспорено от ответника. При тези обстоятелства съдът приема за доказано, че считано от 07.01.2010г. до 07.11.2010г. ищецът е останал без работа вследствие на незаконното прекратяване на служебното му правоотношение с отменената като незаконосъобразна заповед. .

Съгласно чл.104,ал.1 ЗДСл в относимата редакция към 31.05.2012г. преди изменението на разпоредбата, обнародвано в ДВ бр.38 /2012г., в сила от 01.07.2012г., месечният размер на възнаграждението следва да се определи към момента на признаване на уволнението за незаконно, а това е датата на влизане на съдебното решение в сила, която – поради необжалваемост на постановеното, съвпада с датата на постановяване на решението на ВАС по адм.д. 9009/2011г. – 31.05.2012г.

От чл. 104,ал.1 също следва, че към момента на признаване на уволнението за незаконно настъпва и изискуемостта на обезщетението. Тъй като тази изискуемост на обезщетението настъпва по силата на закона, то размерът на обезщетението, ограничено със същата разпоредба до определен размер и срок, следва да се определи съобразно действащата към момента на изискуемостта редакция.

В Заповедта за възстановяване на жалбоподателя на длъжността - с дата 27.06.2012г. е определено възнаграждението към датата на издаването ѝ – в размер на 750 лв. основна месечна заплата и допълнително възнаграждение за 23 години прослужено време по 1% - 23%. Видно от представеното поименно щатно разписание към датата на уволнението на жалбоподателя, за всички заемани идентични длъжности – за държавен инспектор, основната заплата е в същия размер - 750 лв. Ищецът не претендира различен размер на това възнаграждение към 31.05.2012г.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата. Съгласно чл. 16 от Наредбата за

служебното положение на държавните служители (в редакцията преди отмяната на разпоредбата, обнародвано ДВ бр. 49/2012 г., в сила от 01.07.2012 г.), брутната заплата на държавния служител включва индивидуалната основна заплата и допълнителните възнаграждения. Възнаграждението за прослужено време в размер 1 на сто към основната месечна заплата за всяка година прослужено време е допълнително месечно възнаграждение - чл. 18, ал. 1 от Наредбата, също в редакцията преди отмяната на разпоредбата, обнародвано ДВ бр. 49/2012 г., в сила от 01.07.2012 г.). Също прослуженото време включва времето от уволнението му до възстановяването му на работа, тъй като това време се зачита за прослужено време като държавен служител без да са изпълнявани функциите на длъжността, съгласно чл. 118, т.1 от ЗДСл.

В представеното доказателство на л. 53 от делото - фиш за заплата на ищеца за месец юли 2012г., е посочена основна заплата в размер на 930 лв., не се съдържа посочване на начисление за допълнителни възнаграждения. Този размер на основната заплата е различен от определения размер от 750 лв. за основна заплата в Заповед № 4169/27.06.2012г. за възстановяване на ищеца, и който размер съдът счита и за относим към 31.05.2012г., тъй като е идентичен и с основната заплата за длъжността "държавен инспектор" по щатното разписание на Митница В. към датата на уволнението на ищеца, т.е. не е налице промяна на основната заплата за длъжността от уволнението до възстановяването му на длъжността. Следователно, при основна заплата за длъжността "държавен инспектор" – 750 лв., и допълнителното възнаграждение за прослужено време от 23 %, то следва, че брутното възнаграждение на ищеца към 31.05.2013г. е в размер на 922,50 лв., получено като към 750 лв. се прибави допълнително възнаграждение в размер на 172,50 лв. (750 x 23%).

Предявеният размер на исковата претенция 9300 лв., съответства на десеткратното полученото възнаграждение от ищеца по фиша за заплата за месец юли 2012г., но от същия не може да се установят въз основа на кави елементи на е изчислено - основна заплата и възнаграждение за прослужено време. От съдържанието му се потвърждава приетото, че ищецът има прослужено време от 23 години.

В тази връзка съдът не цени като признание на исковата претенция изявлението на процесуалния представител на ответника в съдебното заседание, че претендираната от ищеца сума от 930 лв. като размер на брутното трудово възнаграждение по чл.104,ал.1 ЗДСл, включва и допълнително възнаграждение. Съдът цени изявлението само относно последното обстоятелство, тъй като тази страна представя доказателство за размер на допълнителното възнаграждение и основната заплата, от които следва друг размер на брутно възнаграждение по чл. 104,ал.1 ЗДСл и твърди общо неоснователност на исковата претенция по размер. Тъй като законодателят нормативно е установил основата за определяне на обезщетението по чл.104,ал.1 ЗДСл - брутното възнаграждение към конкретен установим момент, то съдът следва да следи служебно за това дали изявляванията на страните относно размера на обезщетението по тази разпоредба съответстват на нормативноустановения му размер. Съдът поради това следва да зачете размер на брутното възнаграждение, които произтича от съставните му елементи - основна заплата и допълнително възнаграждение, определени по надлежния ред - акт на органа по назначаването на ищеца.

С оглед на горното съдът приема за доказана по размер исковата претенция по чл.

104,ал.1 ЗДСл в размер на 9 225 лв. – брутното възнаграждение за 10 месеца за целия исков период, и недоказана до пълния размер от 9 300 лв.

Ищецът изрично е признал изцяло за основателно направеното възражение за прихващане - молбата на л. 52 от делото, подписана лично от него. Във връзка с това в писмената защита и в ход по същество се поддържа, ответникът да бъде осъден да му заплати исковата претенция в размер, намален със сумата по възражението за прихващане. Предвид признанието на насрещното вземане, то съдът следва да уважи възражението за прихващане на ответника в размер на 18 15 лв. без да обсъжда доказателства във връзка със същото и формира правни изводи.

Предвид изложеното до тук, исковата претенция е доказана по основание и размер за сумата от 9225 лв. но съдът следва да осъди ответника да заплати сумата от 7 410 лв., представляваща обезщетение по чл. 104, ал.1 ЗДСл, намалено след направено прихващане със сумата от 1815 лв. по възражение на ответника за обезщетения по чл.106,ал.2 и ал. 4 от ЗДСл, и да отхвърли иска в останалата част до пълния размер от 9300 лв. .

Исковата претенция за лихви е предявена считано от датата, на която е настъпила изискуемостта на обезщетението – 31.05.2012г. Ответникът макар и да не излага изрични доводи по този иск, оспорва общо исковата претенция по делото.

Съгласно чл. 86, ал.1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение се дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Съгласно чл.84 ЗЗД, при срочно задължение длъжникът изпада в забава след изтичането на срока, а ако задължението е без срок за изпълнение - от деня, в който бъде поканен от кредитора.

Тъй като нормативно е установен моментът, към който се определя размера на брутното трудово възнаграждение за обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, вземането на ищеца за същото е изискуемо от деня на отмяната на заповедта за уволнението - от 31.05.2012г. Присъждането на лихва върху обезщетението обаче не е регламентирано в последната разпоредба и следователно са приложими общите правила по ЗЗД. Законната лихва по чл.86, ал.1 ЗЗД се дължи въз основа на закона - при неизпълнение на парично задължение, като длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата и има характер на обезщетение за мораторни вреди, като се презумира, че вредата е равна на размера на лихвения процент по време на забавата.

Изпълнението на задължението за плащане на обезщетение от ответника не е обвързано от закона със срок и за да изпадне в забава следва да бъде поканен, съгласно чл.86,ал.1 ЗЗД. Освен това задължението за плащане на обезщетението не е безусловно, а следва да бъде доказано, че служителят действително е останал без работа. Исковата претенция е уточнена по основание и размер с молба от 07.06.2012г. на л.11 от делото, с която е предявено и искане за присъждане на законната лихва. Съдът изрично с определение от 11.06.2012г. за насрочване на делото за разглеждане на исковата претенция е приел, че такъв акцесорен иск е предявен и е приел допустимостта на исковата претенция общо. Следователно, едва от тази дата следва да се счита, че е отправена покана за плащане на обезщетението.

Поради изложеното и на основание чл. 86, ал.1 ЗДДС е основателна исковата претенция за присъждане на законна лихва е от датата на

предявяване на искането за заплащане на лихви - 07.06.2012г. до датата на окончателното заплащане на обезщетението, признато за основателно. Исковата претенция преди тази дата за заплащане на законната лихва - считано от 31.05.2012г. до 06.06.2012г. включително, следва да бъде отхвърлена, тъй като не е отправена покана за доброволно плащане до ответника.

На основание чл. 10, ал. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, ищецът има право на направените в производството разноси и при частично уважаване на исковата претенция, а възнаграждението на адвоката – съразмерно на уважената част. Направеното възражение за прекомерност на възнаграждението на адвоката Предвид на тази нормативна уредба, то разносите за адвоката - в размер на 500 лв. следва да бъдат в размер на 398 лв. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на адвоката, предвид минималните размери по чл. 7, ал. 2, т. 3 в. чл. 8 от Наредба 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и тъй като делото е с определен материален интерес – предявен размер от 9300 лв. на исковата претенция. .

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, Първо отделение, 12 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция Митници да заплати на ИЩЕЦА В. Х. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], сумата от 7 410 (седем хиляди четиристотин и десет) лв., представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 Закона за държавния служител, намалено след направено прихващане със сумата от 1815 (хиляда осемстотин и петнадесет) лв. по възражение на ответника за обезщетения по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от същия закон, ведно със законната лихва върху присъдената за плащане сума на обезщетението, считано от 07.06.2012г. до окончателното му изплащане, и

ОТХВЪРЛЯ съединените иски за сумата от уважената част до пълния предявен размер на исковата претенция от 9300 лв. за заплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 Закона за държавния служител и за заплащане на законната лихва върху предявения размер на обезщетението от 31.05.2012г. до 06.06.2012г. като неоснователни и недоказани.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му .

Административен съдия: